

silo odtrga dušno oko in misli od teh slik, da bi bil z vsem srcem pri predmetu.

Ravnatelj, tudi Tirolec, hud Nemec, a sicer dober mož, predava jasno in krasno, z ognjem.

Štefanu se iskre oči, ko posluša zgodovino celjskih grofov. Kakor bi bil sam med žalujočimi, mu je hudó in bridkó, ko prime vitez dvorjanik ob grobu zadnjega Celjana grb s tremi zlatimi zvezdami in ga razlomi, rekoč: »Danes grof celjski — in nikoli več!«

V duhu gleda Štefan zadnje ostanke davne slave, slikovite razvaline celjskega gradu, kakor jih s klasično besedo opisuje predavatelj.

»V Celje pojdem na višjo gimnazijo, nikamor drugam!« se mu poraja ob teh blestečih opisih v duši trdni sklep.

V domoznanstvu govori ravnatelj o rodoviti Slavoniji.

»Djakovar, Residenz des Bischofs Stroßmayer, des größten Deutschen- und Magyarenhassers in Österreich.«

Vroč val krvi zaplove Štefanu v lice. Oči mu zaplamte od nenadne, silne misli. Stisne zobe, da zaškripljejo, roke zviije v pesti.

»Takšen hočem biti tudi jaz! Prisegam. Amen.«

Božje kraljestvo

Jože Pogačnik

Zvon nebeškega kraljestva

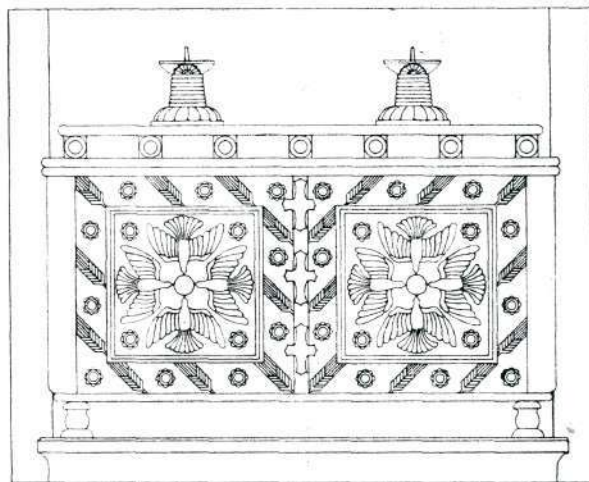
Zvon

čez borov gozd
pozdrav prinaša.
(Da bi boljše ga nosili,
bori v molk so se sklonili.)

Zvon — kot čaša
zvrnjena strdi
s poljan nebeškega kraljestva...

Tih kot gozd stojim. —
V moje srce med kaplja,
polni mi ga do vrha.

V meni Jakobova lestva
vstala je do večnosti — — —
palo sinje je neba
v moje dvignjene oči. —

Vurnikova šola: Menza za kapelo v Vratih

Božje kraljestvo

Na skali vrt rajski
s sedmerimi viri,
da božje življenje
v brst slednji se širi.

Na žametnih tratah
se ovce pasó,
pobožni pastirji
jim pesmi pojo.

Ob čedi kresnice —
vodnice ovca,
Gospod jim je rekel,
da luč so sveta.

Na vrtu na sredi
je belo drevo,
kresnice in čeda
od njega jedo...

Glej! Človek v skalovju
pot išče potrj.
Prižgimo mu luči,
da najde na vrt!

Da sem dete

Včeraj sem si nekaj zaželel,
tiho sem Očetu razodel:

»Rad bi dete bil, tak majčkeno,
da še videl ne bi me nikdo.

Danes, glej, po polju sam sem šel,
ptico videl sem in sem strmél:
v sinje viške vedno bolj je šla,
vedno bolj očem izginjala.
In je videti več bilo ni —
let njen šel je tik pod zvezdami. —